

[Justitsministeren]

fremdraget de pågældende sager, men at det var hr. Lenger og vel også hr. Leif Hermann, der rejste kritik af den forvaltning, der har fundet sted. Her befinder jeg mig altså, og hvis jeg ikke hører andet, mener jeg, at jeg befinder mig i godt selskab med socialdemokratiet, hvad det angår.

Jeg tror heller ikke rigtig på, at socialdemokratiet kan have helt den samme opfattelse som den, hr. Leif Hermann gav udtryk for vedrørende bestemmelsen i punkt 2. c om, at retshjælpen i forbindelse med offentlige myndigheders afgørelser udvides, således at der også ydes bistand til udfærdigelse af ansøgninger til offentlige myndigheder. Der står jo i bemærkningerne til det:

»Den foreslåede bistand forud for afgørelsen bør efter forslagsstillernes opfattelse gives i alle ansøgningssager, dvs. sager, hvor der er indgivet ansøgning om en ydelse eller en tilladelse fra stat eller kommune.«

Efter hr. Leif Hermanns bemærkninger må jeg forstå, at der skal ske en meget vidtgående anvendelse af dette, og så er vi nået til det punkt, hvor jeg må advare. Jeg har selvfølgelig megen tillid til advokater, men jeg tillader mig også at have tillid til de offentligt ansatte, der bestrider de forskellige hverv, og som ikke står som modparter til de borgere, der kommer til dem, men som hjælpere; det er i hvert fald meningen med det. Det er jo noget, vi i regeringen gerne vil udbygge gennem vores tanker om modernisering, men det er vel noget, man altid har ønsket, og jeg går da ud fra, at i de år, da vi havde socialdemokratiske regeringer her i landet, har man også bedømt det på den måde, at de, der var ansat, skulle yde en passende service over for de borgere, der kom, ligesom de kommuner, også socialdemokratisk styrede kommuner, vi har i dag, har samme opfattelse.

Må jeg så sige til hr. Bjørn Elmquist, at jeg kan ikke besvare spørgsmålet om dette lovforslags omkostninger. Det kan vi selvfølgelig prøve at regne på under udvalgsbehandling, og jeg vil medvirke til det i det omfang, jeg kan komme til det, men nogle af bestemmelserne er jo af en sådan art, at det er meget vanskeligt at sige, hvad det i virkeligheden vil komme til at koste.

Der står under 1. d:

»Adgangen til at opnå fri proces udvides i sager, som er af principiel karakter eller almindelig offentlig interesse, eller som har

væsentlig betydning for ansøgerens sociale eller erhvervsmæssige situation.«

Hvis man igen forstår det meget vidt, er der jo tale om meget, meget store omkostninger. Jeg kan ikke tænke mig, at en gennemførelse af dette beslutningsforslag kan betyde mindre end en fordobling af de udgifter, vi har i dag, og da synes jeg egentlig, at forslagsstillerne, når de nu taler så meget om, at de dårligst stillede skal kunne blive hjulpet også i tilfælde af retskonflikter og lignende, have en bistand, burde have erkendt den udvikling, jeg omtalte. I tørre tal anvendte man altså i 1980 34,9 mill. kr. til fri proces, og i 1983 anvender man 56,9 mill. kr. Burde man ikke sige: ja men vi kan jo se, hvilke fremskridt der er sket i den sidste tid med hensyn til at yde retshjælp på disse områder, i stedet for at holde lige vel flotte taler om, at penge ikke betyder noget, det er bare et spørgsmål om at give retssikring. Vi er vistnok alle sammen nødsaget til at vise en vis interesse for, hvad tingene koster. Det vil vi i hvert fald gerne i denne regering blive ved med at interessere os for.

Leif Hermann (SF):

Det er justitsministerens kritik af den manglende økonomiberegning og den manglende erkendelse af, at der er sket nogle fremskridt på området sådan i tørre tal, der kalder mig op. Erkendelsen findes, hvis ministeren vil slå op i bemærkningerne på side 2 i den opstilling over udgifterne, der er foretaget. Forslagsstillerne er naturligvis opmærksom på den udvikling i udgifterne, der har været tale om, men stadig væk finder vi, at ordningen halter bagud, idet de reelt ikke er reguleret, i hvert fald ikke gennem de seneste fire år.

Ministerens mente, at man kunne skønne, at omkostningerne i hvert fald måtte blive dobbelt så store, som de er i dag. Dette er et beslutningsforslag, og såfremt der er behov for, at der udformes et lovforslag som en konsekvens af beslutningsforslaget, må ministeren komme her i salen med det og fortælle, at det koster så og så meget, og så må folketinget tage stilling til det. Anderledes kan det jo ikke være, når man fremsætter et beslutningsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.